

LBRIS

We know
books

Editor: Anca Eftime

Redactor: Oana Dușmănescu

Corector: Dușa Udrea-Boborel

DTP: Simona Rădulescu

All Your Perfects, Colleen Hoover
Copyright © 2018 by Colleen Hoover.
Originally published by Atria Books,
an imprint of Simon & Schuster, LLC.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurii Epica.

© 2024, Editura Epica.

ISBN: 978-606-9713-75-4

București, 2024

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HOOVER, COLLEEN

Era cândva perfect / Colleen Hoover ; trad. din lb. engleză și
note de Anca Irina Ionescu. - București : Epica, 2024
ISBN 978-606-9713-75-4

I. Ionescu, Anca Irina (trad. ; note)

821.111

COLLEEN
HOOVER

ERA
CÂNDVA
PERFECT

Traducere din limba engleză și note de
ANCA IRINA IONESCU

EPIC LOVE

Editura Epica, București, 2024

Capitolul unu

Atunci

Portarul nu mi-a zâmbit.

Gândul ăsta mă obsedează tot drumul cu liftul până la etajul unde locuiește Ethan. Vincent fusese portarul meu preferat de când Ethan se mutase în această clădire. Întotdeauna zâmbește și vorbește cu mine. Dar astăzi mi-a ținut doar ușa deschisă, cu o mutră stoică. Nici măcar nu s-a sinchisit să-mi arunce un: „Bună, Quinn. Cum a fost în călătorie?”

Cu toții avem zile proaste, presupun.

Mă uit la telefon și văd că e deja trecut de șapte. Ethan ar trebui să ajungă acasă la opt, așa că am destul timp să-i pregătesc cina și să-l iau prin surprindere. *Și pe mine, de altfel.* M-am întors cu o zi mai devreme, dar am decis să nu-i spun. Ne făcuserăm numeroase planuri pentru nunta noastră; trecuseră câteva săptămâni de când nu mai luaserăm împreună o masă adevărată, gătită acasă. Și nici nu mai făcuserăm sex.

Când ajung la etajul lui Ethan, mă opresc brusc imediat ce ies din lift. E un tip care se plimbă pe coridor, chiar prin

fața apartamentului lui Ethan. Face trei pași, apoi se oprește și se uită fix la ușă. Mai face trei pași în direcția opusă și se oprește din nou. Mă uit la el, sperând că va pleca, dar el nu face asta. Continuă să mășăluiască înainte și înapoi, uitându-se la ușa lui Ethan. Nu cred că e vreun prieten al lui Ethan. L-aș recunoaște.

Mă îndrept spre apartamentul lui Ethan și-mi dreg glasul. Tipul se întoarce spre mine și-i fac semn spre ușa lui Ethan, ca să priceapă că e cazul să mă lase să trec pe lângă el. Se dă la o parte și-mi face loc, dar am grijă să nu-l privesc direct în ochi. Caut cheia în poșetă. Când o găsesc, mă trezesc cu el lângă mine, lipindu-și mâna de ușă.

— Vrei să intri aici?

Ridic ochii spre el și apoi mă întorc spre ușa lui Ethan. *De ce mă întreabă asta?* Inima începe să-mi bată cu putere la gândul că sunt singură pe hol cu un ciudat care se întreabă dacă vreau să deschid ușa unui apartament pustiu. *Oare știe că Ethan nu e acasă? Știe că sunt singură?*

Îmi dreg glasul și încerc să-mi ascund frica, deși individul pare inofensiv. Dar cred că răul nu se vede din exterior, așa că e greu să-ți dai seama.

— Logodnicul meu locuiește aici. E înăuntru, mint eu.

Tipul încuviințează convins.

— Da. Firește că e înăuntru.

Strânge pumnul și lovește în zidul de lângă ușă.

— E înăuntru cu iubita mea nenorocită!

Am urmat cândva un curs de autoapărare. Instructorul mă învățase cum să-mi strecor o cheie între degete, cu vârful spre exterior, în așa fel încât, dacă sunt atacată, să-l pot pocni pe

atacator drept în ochi. Pregătesc cheia, gata să-l înfrunt pe psihopatul din fața mea, care m-ar putea ataca în orice clipă.

Individul expiră și simt cum aerul dintre noi se umple cu miros de scorțișoară. Îmi trec prin minte fel de fel de lucruri ciudate în momentul dinaintea atacului! Cât de bizară ar fi declarația asta la secția de poliție. „Oh, nu pot să vă spun cu ce era îmbrăcat atacatorul meu, dar respirația îi mirosea grozav. A Big Red.”

— Ai greșit apartamentul, îi spun, sperând că va pleca fără scandal.

Dar el scutură din cap, cu mișcări mici și rapide care vor să spună că eu mă înșel cumplit, iar el are perfectă dreptate.

— E apartamentul corect. Sunt sigur de asta. Logodnicul tău conduce un Volvo albastru?

OK, așadar îl spionează pe Ethan? Mi s-a uscat gura. Mi-ar prinde bine puțină apă.

— Are cam un metru optzeci înălțime? Are părul negru, poartă o geacă North Face prea mare pentru el?

Îmi duc o mână la stomac. *Acum mi-ar prinde și mai bine o vodcă.*

— Logodnicul tău lucrează pentru doctorul Van Kemp?

Acum eu sunt cea care încuviințează. Nu numai că Ethan lucrează pentru doctorul Van Kemp..., dar doctorul Van Kemp este chiar tatăl lui. *Cum de știe tipul asta atât de multe lucruri despre Ethan?*

— Prietena mea e colegă cu el, spune el, aruncând o privire dezgustată spre ușa apartamentului. Se pare că e mai mult decât o simplă colegă.

— Ethan nu m-ar...

Apoi ceva mă întrerupe. *O partidă de sex.*

Aud cum cineva îl strigă pe nume pe Ethan. Cel puțin așa se aude din partea aceasta a ușii. Dormitorul lui Ethan se află în capătul opus al apartamentului său, ceea ce arată că tipa nu e deloc silențioasă. Îi strigă numele.

În timp ce el i-o trage.

Mă îndepărtez imediat de ușă. Mă cuprinde amețeala când îmi dau seama ce se petrece în apartamentul lui Ethan. Întreaga mea lume se clatină. Trecutul meu, prezentul, viitorul — toate îmi scapă de sub control. Tipul mă prinde de braț și mă susține ca să nu cad.

— Te simți bine? întrebă el, rezemându-mă de perete. Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să mă reped așa.

Deschid gura, extrem de nesigură pe mine.

— Ești... ești sigur? Poate că sunetele acelea nu vin din apartamentul lui Ethan. Poate că e vorba de cuplul din apartamentul de alături.

— Foarte convenabil. Pe vecinul lui Ethan îl cheamă tot Ethan?

E o întrebare sarcastică, dar îi citesc imediat regretul în ochi, după ce mi-o trânteste. Frumos din partea lui — să simtă compasiune pentru mine când, în mod evident, și el trăiește aceeași senzație.

— I-am urmărit, spune el. Sunt înăuntru împreună. Iubita mea și iubitul tău...

— Logodnicul, îl corectez eu.

Străbat holul și mă sprijin de perete, dar, în cele din urmă, alunec pe podea. Probabil că nu ar trebui să mă așez pe podea, pentru că port fustă. Lui Ethan îi plac fustele, așa că m-am gândit să-i fac o plăcere și să port fustă de dragul lui, dar acum îmi vine să mi-o dau jos și să-l strâng de gât cu ea. Mă holbez

la pantofii mei și nici măcar nu bag de seamă că tipul stă pe jos, lângă mine, până când nu vorbește.

— Te așteaptă?

Clatin din cap.

— Am vrut să-i fac o surpriză. Am fost plecată din oraș cu sora mea.

Dincolo de ușă se aude un alt țipăt înăbușit. Tipul de lângă mine se crispează și-și acoperă urechile. Mi le acopăr și eu. Amândoi refuzăm să lăsăm aceste zgomote să ne pătrundă în timpane până când totul va amuți. Nu va mai dura mult. Ethan nu rezistă mai mult de câteva minute. Două minute mai târziu spun:

— Cred că au terminat.

Tipul își ia mâinile de pe urechi și își sprijină brațele pe genunchi. Eu îmi încolăcesc brațele în jurul trupului, sprijinindu-mi bărbia pe genunchi.

— Ar trebui oare să deschidem ușa cu cheia mea? Să-i luăm la întrebări?

— Nu pot, zice el. Trebuie să mă calmez mai întâi.

Pare destul de calm. Majoritatea bărbaților pe care-i cunosc ar fi spart ușa chiar acum.

Și nici eu nu sunt sigură că vreau să-l confrunt pe Ethan. Într-un fel, vreau să plec și să mă prefac că ultimele minute nici nu au existat vreodată. Aș putea să-i trimit un mesaj și să-i spun că am venit mai devreme acasă și el mi-ar răspunde că lucrează până târziu, ca să rămân fericită în neștiința mea.

Sau aș putea să mă duc acasă, să dau foc tuturor lucrurilor lui, să-mi vând rochia de mireasă și să-i blochez numărul.

Nu, mama mea nu ar accepta asta.

O, Doamne! Mama.

Scot un geamăt și tipul se ridică imediat în picioare.

— Îți vine să vomîți?

Scutur din cap.

— Nu. Nu știu.

Îmi ridic capul de pe brațe și mă sprijin cu spatele de perete.

— M-am gândit cât de supărată o să fie mama.

Se relaxează când vede că nu gem din cauza unei indispoziții fizice, ci de teama reacției mamei mele când va afla că nunta a fost anulată. Pentru că, în mod sigur, e ca și anulată. Am pierdut socoteala de câte ori a spus cât de baban a fost avansul pentru a intra pe lista de așteptare de la salonul de nunți.

— Îți dai seama cât de mulți oameni vor să se căsătorească la Douglas Whimberly Plaza? Acolo s-a căsătorit Evelyn Bradbury, Quinn. *Evelyn Bradbury în persoană!*

Mamei mele îi place să mă compare cu Evelyn Bradbury. Familia ei este una dintre puținele din Greenwich mai șmechere decât familia tatălui meu vitreg. Așa că, desigur, mama o pomenește cu fiecare ocazie pe Evelyn Bradbury ca exemplu al perfecțiunii și al eleganței desăvârșite. Nu-mi pasă de Evelyn Bradbury. Îmi vine să-i trimit un mesaj mamei chiar acum și să-i spun: „Nunta s-a anulat și mă doare în cot de Evelyn Bradbury”.

— Cum te cheamă? mă întreabă tipul.

Mă uit la el și-mi dau seama că e prima dată când îl privesc cu atenție. Trece, probabil, printr-unul dintre cele mai urâte momente din viața lui, dar, chiar și așa, este un bărbat foarte arătos. Are ochi căprui-închis, expresivi, și părul castaniu și rebel. Un maxilar puternic, încleștat permanent din cauza

furiei mocninde de când am ieșit din lift. Buze pline care se tot strâng și se subțiază de fiecare dată când se uită la ușă. Mă întreb dacă trăsăturile lui ar părea mai blânde dacă iubita lui nu ar fi acum acolo, cu Ethan.

Are un soi de tristețe în el. Nu legată de situația noastră actuală. Ceva mai profund... întipărit în ființa lui. Am întâlnit oameni care zâmbesc cu ochii, dar ai lui nu știu să facă altceva decât să se încrunte.

— Arăți mai bine decât Ethan.

Comentariul meu îl ia total prin surprindere. Pare copleșit de un sentiment de confuzie, deoarece își închipuie că-i fac avansuri. Dar e ultimul lucru pe care l-aș face acum.

— Nu era un compliment. Doar o simplă constatare.

Ridică din umeri ca și când oricum nu i-ar păsa.

— Doar că, pentru că tu arăți mai bine decât Ethan, asta mă face să cred că prietena ta arată mai bine decât mine. Nu că m-ar interesa. Sau poate că mă interesează. *N-ar trebui* să mă intereseze, dar nu pot să nu mă întreb dacă Ethan e mai atras de ea decât de mine. Mă întreb dacă nu cumva de-asta mă înșală. Probabil că da. Îmi pare rău. De obicei nu sunt atât de aspră cu mine însămi, dar sunt atât de furioasă și nu știu de ce nu mă pot opri din vorbit.

Se uită la mine preț de o clipă, reflectând la modul meu ciudat de gândire.

— Sasha e urâtă. Nu ai de ce să-ți faci griji.

— Sasha?

Îi rostesc numele cu voce șovăielnică, apoi îl repet, punând accent pe *sha*.

— *Sasha*. Asta explică multe.

El râde și apoi râd *și eu* și e cel mai straniu lucru din lume. Să râd când ar trebui să plâng. De ce nu plâng?

— Eu sunt Graham, spune el, întinzându-mi mâna.

— Quinn.

Până și zâmbetul lui e trist. Mă face să mă întreb dacă acest zâmbet ar fi fost diferit în alte împrejurări.

— Aș spune că mă bucur să te cunosc, Quinn, dar acesta este cel mai nasol moment din viața mea.

E un adevăr foarte trist.

— La fel și pentru mine, spun eu dezamăgită. Deși mă bucur că te-am cunoscut acum, și nu luna viitoare, după nuntă. Cel puțin acum nu-mi voi mai irosi jurămintele de căsătorie pe el.

— Trebuia să te căsătorești luna viitoare?

Graham își ferește privirea.

— Ce nemernic, spune el încet.

— Chiar este.

Am știut asta despre Ethan dintotdeauna. E un nemernic. Simandicos. Dar era bun cu mine. *Sau cel puțin așa am crezut.*

Mă aplec din nou în față și-mi trec mâinile prin păr.

— Doamne, ce nașpa e!

Ca întotdeauna, mama mea găsește momentul cel mai nepotrivit să-mi trimită mesaje. Scot telefonul și citesc.

Am mutat degustarea tortului sâmbătă, la ora două.

Să nu mănânci nimic înainte. Vine și Ethan cu noi?

Suspîn din adâncul sufletului. Așteptasem degustarea tortului mai mult decât orice alt moment al pregătirilor pentru nuntă. Mă întreb dacă pot face în așa fel încât până duminică să nu spun nimănui că nunta s-a anulat.

Ascensorul sună, așa că ridic ochii din telefon și mă uit spre ușile acestuia. Când se deschide, simt un nod în gât. Strâng telefonul în pumn când văd recipientele cu mâncare. Tipul de la livrări se îndreaptă spre noi, iar inima mea bate în ritmul pașilor lui. *Ce mod de a-mi presăra sare pe răni, Ethan!*

— Mâncare chinezească? Îți bați joc de mine?

Mă ridic în picioare și mă uit în jos, la Graham, care este încă pe podea și mă privește.

Arăt spre mâncarea chinezească.

— Asta e preferința *mea*! Nu a lui! *Mie* îmi place mâncarea chinezească după sex!

Mă întorc spre curierul care a rămas înmărmurit, holbându-se la mine și neștiind dacă e cazul să se îndrepte spre ușă sau nu.

— Dă-mi astea!

Îi smulg pungile cu mâncare. Băiatul care le-a adus nu mă întreabă nimic. Mă las din nou la podea cu cele două pungi de mâncare chinezească și le răscolesc. Mă înfurii când văd că Ethan a comandat exact ceea ce comand eu întotdeauna.

— A comandat aceleași feluri de mâncare! O tratează pe Sasha cu mâncarea mea chinezească!

Graham sare în picioare și-și scoate portofelul din buzunar. Plătește mâncarea, iar bietul curier deschide ușa de la casa scării ca să dispară mai repede de pe hol, în loc să se întoarcă la lift.

— Miroase bine, spune Graham.

Se așază la loc și ia caserola cu pui și broccoli. Îi întind furculița și-l las să mănânce, deși puiul este preferatul meu. Dar nu e momentul să fiu egoistă. Deschid biftecul mongol și

încep să mănânc, deși nu mi-e foame. Dar a naibii să fiu dacă Sasha sau Ethan mănâncă vreo fărâcă din asta!

— Târfe, mormăi.

— Târfe fără mâncare, spune Graham. Poate că vor muri amândoi de foame.

Zâmbesc.

Apoi mănânc și mă întreb cât timp o să mai stau aici, pe hol, cu tipul ăsta. Nu vreau să fiu aici atunci când se va deschide ușa, pentru că nu vreau să văd cum arată Sasha. Dar nici nu vreau să ratez momentul când va deschide ușa și-l va găsi pe Graham stând aici și mâncând mâncare chinezească.

Așa că aștept. Și mănânc. Împreună cu Graham.

După câteva minute, Graham lasă jos caserola și bagă mâna în punga de mâncare, scoțând două prăjiturile cu răvașe. Îmi întinde una și-o desface pe a lui. Rupe fursecul și scoate banda de hârtie, apoi citește cu voce tare.

— Astăzi vei avea o mare reușită în afaceri.

După ce citește, împătorește răvașul la loc.

— Ca să vezi! Tocmai astăzi mi-am luat liber.

— Ghinionul naibii, murmur eu.

Graham mototolește răvașul și-l aruncă spre ușa lui Ethan. Îmi desfac și eu prăjitura și scot mesajul din ea.

— Dacă îți scoți în evidență doar defectele, toate *perfec-*
tele tale vor rămâne în penumbră.

— Îmi place, spune el.

Strâng răvașul și-l azvârl spre ușă, așa cum făcuse și el mai devreme.

— Sunt obsedată de gramatică. Ar trebui să fie *perfecți-*
nile tale.

— Tocmai de asta îmi place. Cuvântul pe care l-au folosit greșit e chiar cuvântul *perfect*. E oarecum ironic.

Se întinde înainte și ia răvașul, apoi se rezeamă din nou de perete. Mi-l întinde.

— Cred că ar trebui să-l păstrezi.

Îi dau imediat mâna cu răvașul la o parte.

— Nu vreau să-mi amintesc de acest moment.

Se uită la mine gânditor.

— Da. Nici eu.

Cred că amândoi devenim din ce în ce mai agitați la gândul că ușa se poate deschide din clipă în clipă, așa că ascultăm vocile celor doi dinăuntru fără să vorbim. Graham își jumulește blugii în dreptul genunchiului drept până când pe podea se adună o grămăjoară de ațe, lăsându-i piciorul aproape gol. Iau unul dintre fire și-l răsucesc între degete.

— Jucam un joc cu cuvinte pe laptopuri până noaptea târziu, spune el. Eram foarte bun. Eu o învățasem pe Sasha să joace, dar ea îmi depășea mereu scorul. În fiecare seară.

Își întinde picioarele. Sunt mult mai lungi decât ale mele.

— Eram impresionat, asta până când am văzut o factură de opt sute de dolari pentru joc în extrasul ei de cont bancar. Cumpăra litere în plus la cinci dolari bucata numai ca să mă bată.

Încerc să mi-l imaginez pe tipul ăsta jucând jocuri pe laptop noaptea, dar e foarte greu. Pare genul de om care citește romane, își face curat în apartament de două ori pe zi și-și împătorește șosetele, apoi completează tot acest tablou perfect cu o alergare matinală.

— Ethan nu știe nici măcar să schimbe o roată. Am făcut de două ori până de când suntem împreună și de fiecare dată a trebuit să cheme un camion de remorcare.

Graham scutură puțin din cap și spune:

— Nu caut să-i găsec scuze nenorocitului, dar asta nu e chiar așa de grav. O mulțime de bărbați habar nu au să schimbe o roată.

— Știu. Nu asta e partea proastă. Partea proastă este că eu știu să schimb o roată. Doar că a refuzat să mă lase pe mine, pentru că s-ar fi simțit stânjenit să stea și să se uite, în timp ce o fată îi schimba roata.

Mai e ceva în expresia lui Graham. Ceva ce nu văzusem până acum. Îngrijorare, poate? Mă fixează cu o privire serioasă.

— Pentru asta să nu-l ierți, Quinn.

Simt o gheară în piept la auzul cuvintelor lui.

— Nu-l voi ierta, spun eu, foarte convinsă.

Nu-l mai vreau înapoi după asta. Mă tot întreb cum de nu plâng. Poate că e un semn. Graham are o expresie de om cunosător, dar apoi ridurile din jurul ochilor se adâncesc puțin.

— O să plângi la noapte. În pat. Și atunci te va durea cel mai tare. Când vei fi singură.

Totul pare dintr-odată mai greu după această remarcă. Nu vreau să plâng, dar știu că aș putea izbucni în lacrimi în orice moment. L-am cunoscut pe Ethan imediat după ce intrasem la facultate și suntem împreună de patru ani. Sunt multe de pierdut într-o singură clipă. Și, chiar dacă știu că totul s-a terminat, nu vreau să-l confrunt. Vreau doar să plec de aici și s-o termin cu el. Nu vreau o încheiere și nici o explicație, dar

mi-e teamă că voi avea nevoie și de una, și de alta când voi rămâne singură diseară.

— Cred c-ar trebui să ne testăm.

Cuvintele lui Graham și teama care mă cuprinde după ce le rostește sunt întrerupte de sunetul vocii înăbușite a lui Ethan.

Vine spre ușă. Mă întorc către aceasta, dar Graham îmi atinge obrazul și-mi atrage atenția înapoi la el.

— Cel mai rău lucru pe care l-am putea face acum ar fi să ne arătăm emoțiile, Quinn. Nu te enerva. Nu plânge.

Îmi mușc buza și dau din cap, încercând să înăbuș toate cuvintele pe care sunt pe cale să le eliberez urlând.

— OK, șoptesc, chiar când ușa apartamentului lui Ethan începe să se deschidă.

Încerc să rămân fermă pe poziții, așa cum face Graham, dar prezența impunătoare a lui Ethan mă face să amețesc. Niciunul dintre noi nu se uită către ușă. Privirea lui Graham este dură. Respiră constant, în timp ce mă fixează cu ochii. Nici măcar nu-mi pot imagina ce va gândi Ethan peste două secunde, când va deschide ușa complet. La început, nu mă va recunoaște. Va crede că suntem doi oameni oarecare care stau în holul de la etajul lui.

— Quinn?

Închid ochii când îl aud pe Ethan rostindu-mi numele. Nu mă întorc după vocea lui. Îl aud pe Ethan cum pășește în afara apartamentului. Îmi simt inima bătând haotic, în o mie de locuri în același timp, dar cel mai mult o simt în mâinile lui Graham de pe obrazii mei. Ethan îmi rostește din nou numele, dar e mai degrabă un ordin de a mă uita la el. Deschid ochii, dar mi-i concentrez asupra lui Graham.

Ușa lui Ethan se deschide și mai larg și o față se aude gemând, șocată. *Sasha*. Graham clipește derutat, ținând ochii închiși încă o secundă, în timp ce inspiră adânc ca să se liniștească. Când îi deschide, *Sasha* vorbește:

— Graham?

— La naiba! murmură Ethan.

Graham nu se uită la ei. Stă în continuare cu fața la mine. Ca și cum viețile noastre nu s-ar face praf în jurul nostru, îmi spune calm:

— Vrei să mergem împreună jos?

Încuviințez.

— Graham!

Sasha îi rostește numele ca și cum ar avea dreptul să fie supărată pe el pentru că e aici.

Graham și cu mine ne ridicăm în picioare. Niciunul dintre noi nu se uită spre apartamentul lui Ethan. Graham mă apucă strâns de mână, conducându-mă spre lift.

Sasha e chiar în spatele nostru, apoi apare lângă noi, în timp ce așteptăm liftul. Se postează de cealaltă parte a lui Graham și-l trage de mânecă. Graham mă strânge de mână și mai tare, așa că-l strâng și eu, dându-i de înțeles că putem depăși momentul fără nicio scenă. Trebuie doar să urcăm în lift și să plecăm.

Când ușile se deschid, Graham mă pofteste pe mine prima și apoi urcă și el. Nu-i lasă loc *Sashei* să ni se alătore. Blochează spațiul din fața ușii, dar apoi suntem forțați să ne întoarcem cu fața spre ea, spre *Sasha*. Graham apasă pe butonul pentru parter și, când ușile încep să se închidă, ridic, în sfârșit, privirea.

Și observ două lucruri.

1) Ethan nu mai e pe hol și ușa apartamentului lui este închisă.

2) *Sasha* este mult mai frumoasă decât mine. Chiar și atunci când plânge.

Ușile se închid și urmează o călătorie lungă și tăcută până la parter. Graham nu-mi dă drumul la mână și nu vorbim, dar nici nu plângem. Ieșim în liniște din lift și traversăm holul blocului. Când ajungem la ușă, Vincent o deschide și ne privește pe amândoi cu milă. Graham își scoate portofelul și îi întinde lui Vincent un pumn de bancnote.

— Mulțumesc pentru numărul apartamentului, spune Graham.

Vincent încuviințează și ia banii. Când mă privește, îi citesc părerea de rău din ochi. Îl îmbrățișez pe Vincent pentru că, probabil, nu-l voi mai vedea niciodată.

Odată ajunși afară, Graham și cu mine rămânem pe trotuar, debusolați. Mă întreb dacă și pentru el lumea arată altfel pentru că, în mod sigur, mie așa mi se întâmplă. Cerul, copacii, oamenii care trec pe lângă noi pe trotuar. Totul pare mai urât decât înainte să intru în blocul lui Ethan.

— Vrei să-ți chem un taxi? spune el, în cele din urmă.

— Am venit cu mașina. E acolo, spun, arătând spre partea opusă a străzii.

El aruncă o privire înapoi spre clădire.

— Vreau să plec de aici înainte să ajungă ea jos.

Parc sincer preocupat, ca și cum n-ar fi capabil s-o înfrunte deloc acum.

Cel puțin *Sasha* își dă silința să repare ceva. L-a urmat pe Graham până la lift, în timp ce Ethan s-a întors în apartamentul lui și a închis ușa.